

[Aksel Larsen.]

forsøge at konstruere en Sejr for sig selv og siger saa, at jeg løber fra noget, naar jeg netop har understreget, at jeg staar ved det. Jeg synes, det ærede Medlem selv skulde søge at faa lidt rent Halm i Træskoene. Hvad var det for en Stat, det ærede Medlem i Gaar talte forblømt om, men ikke turde nævne Navnet paa?

Løje: Forholdene har jo medført, at det er blevet nødvendigt at nedsætte en Række Kommissioner og Nævn, hvor vigtige Beslutninger træffes, og hvor Grundlaget for den særlige Lovgivning, som er blevet nødvendig, tilrettelægges. Dette medfører, at de forskellige Sager gaar hurtigt igennem Rigsdagen, og selv om Rigsdagen maaske kan slaa sig til Ro med, at Spørgsmaalene har været Genstand for en Behandling af særlig sagkyndig Karakter, vil der sikkert ofte komme Skævheder frem, som man bør være opmærksom paa, ikke mindst her i Rigsdagen.

Et af de første Spørgsmaal, Sagkundskaben har beskæftiget sig med, var Opfødringsforbudet for Brødkorn og Fastsættelse af Maksimalpriser paa vore Hovedkornsorter: Hvede, Rug, Byg og Havre. Samtidig fik vi Maksimalpris paa de forskellige Brødsorter, og denne Maksimalpris paa Brød er naturligvis beregnet under Hensyn til, at Prisen 19 Kr. for Rug og 18 Kr. for Hvede bliver betalt for sunde, gode og vel rensede Kvaliteter, leveret hos nærmeste Købmand. Medens Maksimalprisen paa Rug i Regelen har kunnet opnaas, nærmest paa Grund af, at Lagerbeholdningerne ikke er særlig store, er dette ikke Tilfældet for Hvedens Vedkommende. Efter de Oplysninger, jeg i de senere Dage har indhentet, er der hos Købmændene betalt 16 Kr. 50 Øre, 16 Kr. 75 Øre, 17 Kr., 17 Kr. 25 Øre op til 17 Kr. 50 Øre for Hvede, velegnet til Brødkorn af den fremtalte Kvalitet. Grunden til den forholdsvis lave Pris er vel nærmest den, at Lagrene efterhaanden er blevet fulde, og at Købmændene derfor ikke er interesserede i at købe, men da Landmanden tærsker og ikke har Magasinplads til sin Sæd, maa han sælge, og saa maa han nøjes med den Pris, han kan faa. Dette er uheldigt af flere Grunde. Landmændene faar en Underpris for den Hvede, som de nødvendigvis maa aflevere, men den lavere Pris kommer ikke Forbrugerne af Brød til gode, idet de maa betale Maksimalprisen, der i dette Tilfælde tillige virker som en Minimalpris, med andre Ord er en fast Pris.

Jeg skal tillade mig at henlede Land-

brugsministerens Opmærksomhed paa dette Forhold, idet jeg haaber, Ministeren er enig med mig i, at Landmændene ikke kan være pligtige til at afgive 1—1½ Kr. pr. 100 kg af den Hvede, de leverer, til Fordel for Mellemandelen. Jeg synes, der her er fremkommet en Skævhed, som man hurtigst muligt maa se at faa rettet, og jeg formoder, den maa rettes paa den Maade, at der oprettes Statslagre. Jeg er ikke nogen Beundrer af hele dette System, tværtimod; de Erfaringer, vi havde i forrige Krigsperiode, var ikke særlig gode; men paa den anden Side maa man jo kunne erkende, at som det gaar, er det ikke holdbart. Sæt, Prisen gaar endnu længere ned, saa der bliver endnu større Afstand mellem den Pris, der opnaas, og den Pris, Landmændene skulde have. Saa vil der blive en endnu større Margin for de paagældende handlende, Bagere og Møllere, og det skulde vi dog ikke gerne have.

Maa jeg derefter rette en Henvendelse til den højtærede Forsvarsminister angaaende Indkvarteringen af de indkaldte Soldater. Denne Indkvartering foregaar ude i Landdistrikterne, og det er almindeligt, at Soldaterne bliver godt modtaget i Landbohjemmene og bliver behandlet godt, hvad de naturligvis ogsaa har en rimelig Ret til at forlange. Denne Byrde maa bæres af Landbefolkningen i visse Egne, og jeg tror, de fleste erkender, at som Tiden er, maa vi alle være med til at bære de Vanskeligheder, der følger med. Men naar der ikke desto mindre er stærkt Røre om denne Sag, bl. a. paa Roskildeegnen, hvor der foregaar store Indkvarteringer — jeg har ved Samtaler med Folk fra andre Egne faaet bekræftet, at man ogsaa der føler sig besværet og finder, at der stilles urimelige Fordringer til Kvarterværterne og deres Hustruer — skyldes det det Vederlag, der ydes, og Forholdene i det hele taget.

Der indkvarteres for Tiden 4—6 Mand paa almindelige Bøndergaarde, 2—3 Mand paa mindre Gaarde og een Mand i Huse med Jord, til Dels ogsaa i Arbejderhuse. De indkvarteres for et Tidsrum af tre Maaneder med fuld Forplejning. De skal have anvist Soveplads i et til Beboelse egnet sundt og tørt Værelse, som skal være forsynet med en Seng og Sengetøj pr. Mand. De indkvarterede skal derhos have Adgang til et oplyst, opvarmet Værelse. Disse Fordringer er naturligvis yderst rimelige, men det vil være en Sjældenhed, at der paa disse Ejendomme, navnlig som Forholdene er i Øjeblikket, findes et tilstrækkeligt Antal Senge med Sengetøj og Lagener,